

Een ernstige roepstem

Door

William C. Burns

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2003

Toelichting

William Chalmers Burns werd geboren in 1815 in Dun, Schotland en stierf 1868 in New Chang, China. Zijn leven werd gekenmerkt door een diep gewortelde liefde voor Jezus Christus, waar de Heere hem ook heen leidde.

Door de kerk van Schotland werd hij in 1839 bevestigd tot dienaar van het Evangelie. Zijn vertrek naar Azië werd met enkele jaren vertraagd, omdat men zowel in als buiten Schotland zijn opvallende gaven in het evangeliseren niet kon missen. Waar hij ook maar preekte, overal vonden opwekkingen plaats. In de openlucht sprak hij vaak voor grote menigten. Velen werden in het hart getroffen door de kracht van de Geest van God.

Burns was één van de jonge mensen, die de Heere verwekte in de dagen van McCheyne en de broeders Bonar, die maar één verlangen hadden: het alomt verbreiden van het kruisevangelie.

In 1847 verliet Burns het licht van deze opwekking en vertrok hij naar de duisternis van China. Hier werkte hij onophoudelijk, terwijl hij nauwelijks rust nam, totdat hij op 4 april 1868 zijn laatste woorden uitsprak: “Want Uw is het Koninkrijk, en de kracht, en de heerlijkheid, in der eeuwigheid, Amen” In weinig levens hebben deze woorden duidelijker gestalte gekregen dan in het leven van William Burns.

“Zijn optreden is zo indringend, dat hij mij vaak doet beven.” Zo klonk het oordeel van Robert Murray Mac Cheyne over zijn vriend, William Chalmers Burns.

De preek zoals deze nu voor u ligt bevat de nagelaten tekst uit een preek die Ds. Burns hield toen hij te gast was in Bonskeid (Schotland). Hij preekte in de kerk van Tenandry, gelegen in een berkenbos bij de pas van Killiecrankie. De preek werd gehouden op woensdagavond, 9 september 1840. De dienst duurde van 17.00 uur tot 21.00 uur. Ds. Burns begon vroeg, zodat de mensen die nog een eind naar huis moesten lopen, ruim de tijd hadden. Het werd een lange dienst, omdat de toehoorders tot lang na zonsondergang als het ware aan de lippen van Ds. Burns hingen. Het was voor velen een gedenkwaardige avond in hun leven.

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel

www.tabernakel.nl

"Zo bepaalt Hij wederom een zekeren dag, namelijk heden, door David zeggende, zo langen tijd daarna (gelijkerwijs gezegd is): Heden, indien gij Zijn stem hoort, zo verhardt uw harten niet."

Hebreeën 4:7

De woorden die hier geciteerd worden, komen, zoals we ook uit de tekst zelf kunnen opmaken, uit het boek der Psalmen. Het is een gedeelte uit een vermaning van Jehovah, het Hoofd der Kerk, aan de kerk van Israël. In herinnering brengend het lot dat hun ongelovige en opstandige voorouders is overkomen, worden deze woorden hier gebruikt als waarschuwing om toch geen misbruik te maken van Gods lankmoedigheid en genade, door de verharding van hun harten vanwege de zonde die zo bedrieglijk is en de ziel verblind.

Israël was een aanbod van genade gedaan. Jehovah had alle dagen Zijn handen uitgestrekt naar een ongehoorzaam en tegensprekend volk. Zij hadden, door hun ongelooft, geweigerd tot inkeer te komen en hadden niet alleen de profeten omgebracht en degenen die tot hun gezonden waren gestenigd, zij hadden zelfs de enige Heilige en Rechtvaardige gekruisigd. En terwijl zij hierin volhardden, lieve vrienden, waren zij volledig overgeleverd aan hun goddeloosheid en zwoer God, in Zijn toorn, dat zij niet zouden ingaan in Zijn rustplaats. Het is beangstigend als God een mens overgeeft aan zichzelf; als de dag der genade voor eeuwig voorbijgegaan is, terwijl het kortstondig leven hier op aarde nog voortduurt; als de lankmoedige Immanuël niet langer op de deur van ons hart klopt; als Zijn Geest niet langer ons hart bearbeidt.

Vrienden, uw dag der genade heeft al lange tijd voortgeduurd. Vele malen is u vrijspraak en verzoening aangeboden; vele malen is u genade en barmhartigheid verkondigd; verklaringen van vergeving en vrede hebben keer op keer in uw oren geklonken. Het is u verteld door predikanten, door gelovige vrienden, door uw eigen geweten en door de Geest van Jehovah zelf. U hebt het gehoord met uw natuurlijke oren en met uw geestelijke oren, en toch zit u hier deze avond nog in uw natuurlijke staat; dood, onvergeven, onboetvaardig, onveranderd, blootgesteld aan het geweld van Zijn toorn, zonder schuilplaats. Alleen maar door uw eigen ongelooft.

"Zo bepaalt Hij wederom een zekeren dag." De betekenis van deze woorden is zowel onuitsprekelijk zoet en vertroostend, als schrikwekkend. Een voorbeeld: Een man, rebels en ongehoorzaam, rent bij zijn meester vandaan. Zijn meester roept hem na: 'Als je stopt en terugkeert, vóór dat je bij dat punt bent, dan zal ik je alles vergeven!' Doch de man weigert te stoppen en rent als een dwaas door. De goede meester, die de ondergang van zijn dienstknecht niet kan aanzien, verlegt in zijn liefde het keerpunt dat hij de knecht gesteld had en daarmee de grens tot behoud van zijn leven.

Zo is het, lieve vrienden, ook met uw God. Duizend maal heeft Hij de grens verlegd waarbuiten geen genade meer mogelijk is; iedere preek verlegt Hij deze grens nog weer verder; elke zondag lijkt deze nog ver van u af te staan. Ook deze avond bepaalt Hij opnieuw een zekere dag; een dag van barmhartigheid en vergeving. Een dag van liefde en genade. Maar deze dag kan uw laatste zijn. Zijn lankmoedigheid kent een grens en een einde. Het kan zijn, onboetvaardige zondaar, dat God van u zegt dat, als u vandaag niet omkeert, Hij zal zweren in Zijn toorn dat u in der eeuwigheid niet in

Zijn rustplaats zult ingaan. "Heden, na zo lange tijd." Och, zondaar, kunt u dat verdragen? Luister naar hoe Hij u smeekt, nog steeds, na zo lange tijd. En u weet hoelang Hij al wacht, en pleit en smeekt. En toch houdt u Hem nog buiten de deur van uw hart.

"Heden, zo gij Zijn stem hoort." Wat deze woorden willen uitdrukken, is de mogelijkheid of het feit dat Gods stem gehoord wordt en niet, zoals zo vaak wordt gedacht, onze geneigdheid of bereidwilligheid om Zijn stem te horen. Immers, duizenden mensen horen Gods stem nooit. Daarom worden deze woorden hier gebruikt in de betekenis van: Als u Zijn stem mág gaan horen, als dat u vergund wordt. En, in zekere zin, kunnen deze woorden gericht worden tot u allen. Ach, er zijn er hier velen die Gods stem nog steeds niet gehoord hebben. Iedere dag sterven er duizenden aan wie het Evangelie van de wieg tot het graf gepredikt is en die nog nooit één woord van God in hun hart hebben gehoord.

Er is niets waar een mens van nature met zo weinig verlangen naar luistert als naar de woorden van God. Een mens luistert gretig naar allerlei andere dingen. Hij luistert naar zijn vrienden, naar praatjes over zijn naaste, naar kwade dingen en naar goede dingen. Weliswaar bezoekt hij de kerk en luistert naar de dominee (en er zijn er maar weinigen die dat niet willen). Weliswaar komt hij naar Gods huis en denkt: 'Ik moet goed opletten en naar de preek luisteren, ik ben benieuwd wat de dominee ons vandaag te zeggen heeft.' Zolang de predikant maar iets nieuws te vertellen heeft en boeiend preekt, blijft hij genoeglijk luisteren. Misschien praat hij er wel met zijn familie over hoe boeiend en aangenaam de dominee heeft gepreekt. Maar... let op het verschil, zodra de predikant de woorden van God Zelf aanhaalt.

Dan wordt het lezen van Zijn Woord ontvangen met een slaperige onverschilligheid die blijk geeft van zijn achteloosheid. En wanneer er een gedeelte uit Gods Woord wordt geciteerd, kunt u aan de uitdrukking op zijn gezicht zien dat dit voor hem alleen maar een verstoring van het verloop van de preek betekent. Een oninteressante, maar misschien noodzakelijke onderbreking van de preek, die alleen maar dient ter bevestiging van aangehaalde feiten of leerstellingen. Vrienden, klaagt uw eigen geweten u nu niet aan? Probeer het maar niet te ontkennen, u weet heel goed wat u voelt. Terwijl het toch eigenlijk te erg is om te zeggen!

Stelt u zich eens de situatie voor, dat huisgenoten van de koningin wél aandachtig zouden luisteren wanneer een van haar bediendes sprak, terwijl, steeds als de koningin zelf ging spreken, ze dit ongeïnteresseerd zouden aanhoren en blij zouden zijn als ze ophield met spreken. Zo'n situatie is toch ondenkbaar. En toch, zondag na zondag, jaar in jaar uit, komt u in Gods huis en luistert u naar Zijn dienstknechten, maar de Heer des huizes wilt u niet horen. U luistert naar de woorden van Zijn schepselen, maar als Hij Zelf spreekt, vindt u het niet ééns de moeite waard Hem met dezelfde achting te bejegenen als een van uw mede-stervelingen. Misschien hoort u vanavond Zijn stem wel; zelfs van de doofste zondaar in ons midden kunnen de oren geopend worden, als hij maar ophoudt zijn hart te verharden tegen de inspanningen van de Heilige Geest.

"Zo gij Zijn stem hoort, verhardt uw harten niet." Het hart van een mens is zo hard als steen. Het kan niet verzacht worden door enig natuurlijk proces. Het kan nooit gesmolten worden. Het is, zo gezegd, mogelijk om het te breken, zoals alle harde

dingen met geweld gebroken kunnen worden, maar het smelt niet, het buigt niet. Het zwicht nergens voor, behalve voor het vuur van de liefde van het Evangelie. Dit gebeurt niet als het Woord alleen met het natuurlijke oor gehoord wordt. Dit lijkt misschien wel enig effect te hebben, maar dan hoort men het Woord niet als de stem van God.

Het hart is als een aambeeld. Als men er met een hamer op slaat, maakt dat een hoop kabaal en springen er een paar vonken vanaf, maar het aambeeld blijft even hard. Maar, vrienden, hoe hard ons hart van nature ook moge zijn, toch is het mogelijk het nog verder te verharderen. Verhardt uw harten toch niet. Het is waar, ons hart is van nature zo hard als diamant wat betreft enig vermogen om God lief te hebben. En deze hardheid is onveranderlijk, tenzij ons hart herschapen wordt in Christus Jezus. Maar naast de hardheid van nature, is er nog een tweede verharding van ons hart. Daar kunnen verschillende zaken aan bijdragen.

Ten eerste: onverschillig luisteren. We hebben hier al over gesproken, maar het is zo belangrijk dat we het u nog eens op het hart willen drukken. Het is iets vreselijks, als we onze oren sluiten voor de stem van God. U weet niet hoeveel gelegenheid er nog zal zijn. Er zijn er hier misschien wel voor wie dit de laatste mogelijkheid is, voor wie de dag der hope snel aan het wegzinken is in de nacht van wanhoop. Maar tot wie Jehovah nog steeds, hoewel ditmaal voor het laatst, zegt: "Verhardt uw harten niet". Hoe weet u, zondaar, dat Hij dit niet tegen u zegt? En toch bent u nog even achteloos en onbekommerd en doof als altijd. Het is vreselijk als een ziel zich zo begint te verharderen tegen de herhaalde inspanningen van de Heilige Geest en de genadige roep van het Evangelie. Sommigen van u verkeren in deze staat. Medezondaar, verhardt uw hart toch niet als u deze roepstem weer hoort. U zegt: 'Maar het is al zo hard.' Dat geloof ik graag, ja, zo hard als de stenen onder uw voeten; maar laat het niet nog harder worden.

Arme zondaar, herinnert u zich nog een tijd dat het niet zo hard was? Toen het nog kon huiveren voor de zonde, toen u dacht dat Immanuëls liefde het zelfs zou kunnen doen smelten? U zegt: 'Ach, ik herinner me de tijd dat mijn hart nog niet zo ijskoud en ongevoelig was als het nu is. Ik herinner me dat de bezorgde blikken van mijn vader me bewoog en het gebed van mijn moeder mijn hart raakte. Ik herinner me dat de preken die ik hoorde, indruk op me maakten en me verontrustten en tot droefheid stemden. Maar nu, nu kan de dominee zeggen wat hij wil, het is me allemaal eender, ik zal nooit meer iets voelen. Niets, maar dan ook niets, kan een verhard zondaarshart verzachten.' Maar toch, geliefde medezondaar, één ding kan dat wel. Als God tot u spreekt, dan zult u wél gaan voelen, dan zal uw hart beginnen te verbreken en uw ogen zullen gaan wenen. Och, dat God u eens zou raken in uw geweten. Als iemand van u voelt dat Hij dat doet, verhardt uw hart dan toch niet.

Ten tweede: zondigen tegen beter weten in verhardt het hart. Volharden in een weg van zonde of in zondige gewoonten en jezelf overgeven aan verleiding, terwijl geweten en Gods Woord helder en duidelijk aangeven dat dit verkeerd is. Hiermee handelt u tegen Zijn wil en bent u ongehoorzaam aan Zijn wet. Niets verhardt het hart zozeer als het volharden en genoeg hebben in zonden die ook als zonden ervaren worden.

Voorts: het afwijzen van Christus verhardt het hart. Inderdaad, niets heeft zo'n verhardende uitwerking op het hart als het afwijzen van Immanuël. Het is waar, dit maakt Zijn hart niet minder vol van liefde voor u, of minder gewillig u aan te nemen. Nee, hoelang u Hem inmiddels ook al hebt laten wachten, Hij wacht nog steeds! Maar iedere nieuwe oproep om tot Hem te komen, elk nieuw aanbod van genade waar u geen gehoor aan geeft, voegt weer een schakel toe aan de ketenen waarmee Satan u in banden houdt. En iedere keer wordt het minder aannemelijk dat u ooit uit zijn greep bevrijd zult worden.

Heb ik Christus ontvangen of wijs ik Hem af? Beantwoordt u deze vraag voor uzelf en zegt u: 'Het spreekt vanzelf dat ik een christen ben; ik erken Christus als mijn Zaligmaker, dat heb ik altijd gedaan.' Ach vriend, u bedriegt uzelf; een vanzelfsprekend geloof is geen geloof. Hebt u Christus ontvangen of wijst u Hem af? Wellicht begrijpt u niet wat hiermee wordt bedoeld. Laten we het als volgt stellen: Verkiest u Christus boven alles, of verlaat u Hem en verkiest u de wereld? Houdt u het meest van Christus, of van uw bezittingen, uw land of huis? Wat zou u opgeven? Zou u uw liefste metgezel hier op aarde eerder verlaten dan Christus? Verlaat u eerder uw vader, moeder, broer, zus, land, alles, voordat u Hem zou verlaten? Als dat het geval is, dan is Christus uw deel, dan wijst u Hem niet af.

Vertrouwt u alleen op Hem, of vertrouwt u half op uw werken en half op Christus? Als dat laatste het geval is, dan wijst u Hem af. Wilt u, en ik weet dat dit voor sommigen opgaat, Christus wél als uw Priester om aan Gods recht te voldoen, maar niet als uw Profeet en Koning? Als dat zo is, dan wijst u Hem af.

Maar wat is nu Christus ontvangen? Dat is de gewilligheid om Zijn gerechtigheid aan te nemen als uw enige en volkomen behoud; om Hem aan te nemen als uw Priester om voor u te pleiten, als uw Profeet om u te onderwijzen en leiden in het pad van Zijn geboden en als uw Koning om u te regeren door Zijn troon in uw hart te plaatsen. Doet u dit? Heeft u dit ooit gedaan? Bent u bereid om dit nú te doen? Och, wat acht de arme, blinde wereld Christus toch van weinig waarde. Is het niet verbazingwekkend hoe weinig waarde zondaren hechten aan een Zaligmaker?

Als u vanavond te horen zou krijgen dat al het land rondom uw woning uw eigendom was, zou uw hart dan niet opspringen van vreugde? En nu wordt u vanavond een veel grotere schat aangeboden, volkomen en om niet. U hoeft er alleen maar om te vragen, sterker nog, u hoeft Hem alleen maar te willen ontvangen. Ja, het is Christus, in Wie alle schatten van wijsheid en kennis verborgen zijn, Die u wordt aangeboden. Hij is het Die vanavond bij u aanklopt en u vraagt om de deur te openen en zegt: "Indien iemand Mijn stem hoort". Let op het onderscheid dat ook hier weer gemaakt wordt. "Indien iemand MIJN stem hoort." Iedereen die zich hier bevindt hoort met zijn natuurlijke oren de stem van de predikant het woord van Christus verkondigen. Maar zijn er ook die Zijn stem in hun hart horen? Spreekt Jezus tot u, geliefde vrienden? Als dat zo is, verhardt uw harten dan niet, want Hij zegt: "Indien iemand Mijn stem zal horen en de deur zal open doen, Ik zal tot hem ingaan en Ik zal met hem Avondmaal houden en hij met Mij". Wie zwicht er voor Immanuëls, nu nog zachte, liefdesstem? Wie van u zegt: "Kom Heere Jezus, kom haastiglijk!"

Uw hart staat altijd open voor vriendelijke woorden, voor de stem van een ouder of vriend, voor de liefde van uw vrouw, man, kind, broer of zus; maar ach, het is

gesloten voor Immanuël. Waarom is dat toch? Want, wat zou er nu natuurlijker zijn dan dat het hart van het schepsel open zou staan voor zijn Schepper en het hart van de zondaar voor zijn Zaligmaker? Zullen we uit uw lieflijke bergdal niet één ziel tot Christus zien komen? Wat zouden we er graag eentje uit dit berggebied tot Hem zien gaan. Uw leefomgeving is een prachtige omgeving. De bergen en dalen, de rotsen die u omringen, zijn inderdaad schitterend. Maar er is een schouwspel dat nog lieflijker is. Niets in het hele heelal is half zo lieflijk als een ziel die zijn toevlucht neemt tot Christus; die met zijn hele zondenlast tot Hem komt om die op Hem te werpen; die een schuilplaats zoekt en geborgenheid vindt in Zijn eeuwige armen. Open toch uw gesloten hart voor Hem, laat het tot Hem uitgaan en neem Hem tot uw deel voor tijd en eeuwigheid. Als u Hem nu afwijst, kan het gevolg zijn dat de Heilige Geest zich geen moeite meer met u getroost. En als u, in oneindige genade, Zijn aanbod nog enkele malen mag ontvangen en u blijft Hem afwijzen, dan zal het gevolg zijn dat u, door uw ongelooft, niet in Zijn rustplaats zult ingaan.

Voordat we deze plaats verlaten, zullen we nog enkele woorden van God in uw oren laten klinken. Luistert u nu toch eens naar de stem van God. Er zijn hier zielen die tot op deze avond niet weten wat het is om met diep ontzag te luisteren naar Jehovah, naar dat woord dat wet is voor het hele heelal. Wet voor engel en aartsengel, voor de wind, golven, storm en zelfs voor de duivelen in de hel.

Gelovigen! Wilt u nu beginnen met bidden om de uitstorting van de Heilige Geest, opdat voordat we afscheid nemen, dit gebed verhoord mag worden en dat vele zielen aan Christus overgegeven mogen worden.

Allereerst noemen we u nog eens dit woord van God: ‘U moet wedergeboren worden.’ Wat zijn uw gedachten daarbij? Man, vrouw, kind, bent u wedergeboren? De woorden ‘U moet wedergeboren worden’, hebben een betekenis. Wat betekenen ze dan? Of ze worden afgedaan als dwaze, ijdele woorden, zonder enige betekenis, of ze hebben een betekenis waarvan sommigen wensten dat ze die niet hadden, een vreselijke betekenis, namelijk dat u verloren bent.

Welke taal had Jehovah beter kunnen gebruiken om u krachtig te overtuigen van deze waarheid, dan deze taal: ‘U moet wedergeboren worden.’ U *moet*, oude, volhardende zondaar; u *moet*, jonge beginnening in de zonde; u *moet*, u die rijk bent, u die arm bent. Allen, tenzij u al wedergeboren bent. U *moet* wedergeboren worden. Nu, wat heeft u hierop te zeggen? Er zitten hier op dit moment honderden mensen voor mij, die alleen van de wedergeboorte gehoord hebben, maar er niets van kennen. Velen van hen zijn blij dat de mensen in deze omgeving verstandig blijven door niet zomaar mee te doen met zwakke, weekhartige mensen uit andere plaatsen, die hun zonden bewenen en zich met hun Zaligmaker verenigen. Velen lachen om bekering en vinden dit alles maar ijdel gepraat en haten de naam ‘heilige’.

Maar er is nog een groep mensen tot wie we willen spreken. Dat zijn diegenen die verwachten dat ze bekeerd worden, omdat (zeggen ze): ‘We weten dat we christen zijn, dus wat zou er verder nog nodig zijn?’ Ze zijn goede naasten en vriendelijk voor degenen die armer zijn dan zij. Ze doen hun plicht en vinden dat ze buitensporig streng geoordeeld worden als iemand durft te twijfelen aan hun ware christen zijn.

Lieve vrienden, hebt u ooit een wezenlijke verandering van het hart gekend? Nee! En toch bent u nog gerust. Dan is uw geval waarlijk een verschrikkelijke zaak. De dreiging van de hel hangt u voortdurend boven het hoofd en toch blijft u misleid. We

weten niet wat we u moeten zeggen om u te overtuigen dat u onbekeerde zondaren bent. Christenen! U hebt veel op uw geweten, door mee te werken aan de misleiding van deze arme zielen die hun ondergang tegemoet gaan. Jazeker, op die dag zal menigeen het uitroepen tot die christenen die bij hun in de buurt woonden en veel met hen omgingen, zonder hun ooit te waarschuwen voor het gevaar dat hun wachtte. Menig arme, verloren ziel zal tot u roepen: ‘Waarom hebt u mij niet gewaarschuwd? U wist wat mijn einde zou zijn, terwijl ik het niet wist, en toch hebt u het me nooit verteld. Waarom liet u me gerust zijn, voordat u me overtuigd had of voordat u me gedreven had om tot Christus te vluchten als schuilplaats voor deze storm van toorn?’ We kunnen de gedachte niet verdragen, dat velen hun dagelijkse rust genieten, vredig en overtuigd van hun hemelse toekomst, zonder dat ze ooit één waarschuwend woord van een christen hebben gehoord. Geloof me vrienden, niets is zo fataal voor een arme ziel om als christen bestempeld te worden, hoewel men niet is wedergeboren.

Laat toch niet de mening van anderen uw grond zijn voor de hemel. Laat uw enige grond die grond zijn, die ontleend wordt aan de heldere verklaringen in Gods Woord. En een van de meest duidelijke van deze is: ‘U moet wedergeboren worden.’ Wat komt het vaak voor dat mensen heel wat denken van hun medemens! Het kan gebeuren dat iemand als christen wordt bestempeld tijdens een bepaalde periode van zijn leven; hij denkt althans dat hij een christen is. Zo blijft hij zijn handelen, zijn gedrag, zijn woorden met een kort en krom richtsnoer afmeten aan het verdorven voorbeeld van een medemens, of aan de lage, gebrekkige standaard die de gevallen mens er op na houdt.

Het komt niet in hem op om zich te toetsen aan het richtsnoer van het heiligdom. Misschien denkt u wel dat alle voorgangers christenen zijn, en dat er niemand is die zo met Christus leven als zij. Maar laat die gedachte maar over aan Rome en de afvalligheid; laat hen maar spreken over priester en paus. Maar geeft gij toch het Lam de eer, Die u allen koningen en priesters voor God gemaakt heeft.

Immers, elke arme gelovige onder u is verenigd met de Verlosser in eeuwige lofzegging; hij of zij is tot priester gemaakt voor de levende God, om Hem voortdurend een dankoffer te brengen in het land waar geen tempel is. Maar let wel, iedere voorganger is nog geen priester voor God. Mensen schijnen te denken dat een man bekeerd wordt wanneer hij dominee wordt, dat hij wedergeboren wordt door aanvaarding van het heilige ambt. Maar het is niet de theologische opleiding, het is niet iemand naar de universiteit sturen en hem een toga aantrekken en op de kansel zetten, wat hem een christen maakt. Er is menig voorganger die geen christen is; menig geleerde uitlegger van Jehovah's Woord, die door datzelfde Woord nooit gered zal worden; menigeen die tegen u zegt: "Zo gij Zijn stem hoort", die zelf nog nooit de stem van God gehoord heeft.

Daarbij komt nog dat – naar menselijke maatstaven – er minder godsdienst nodig is om een rijk man tot christen te maken dan een arme man. Inderdaad, voor een hertog of graaf is een kleine blijk van godsdienst al genoeg om hem als christen te bestempelen. En hoe weinig heeft een landheer al niet nodig. Als een landheer af en toe iets zegt over de vreze Gods, als hij in de Bijbel leest, als hij naar de kerk gaat, dan is hij zonder twijfel een christen. Voorwaar, het zou te veel van hem gevraagd zijn om naar een nederige gebedssamenkomst te gaan, ook al is hij een christen. Dit is de ondergang van menig hooggeplaatste.

Het kan bijvoorbeeld ook voorkomen, dat een jong persoon enige indrukken heeft gehad en op grond daarvan meent zich enigszins uit de wereld te moeten terugtrekken. Dit wordt opgemerkt door zijn of haar levenslustige metgezellen, die dit beschouwen als een teken van heiligmaking. Zo verwerft deze persoon zich een naam en wordt meteen bestempeld als christen, terwijl nauwelijks enige getuigenis van betekenis uit zijn of haar mond gehoord is. En is deze naam eenmaal gevestigd, dan blijven ook christenen niet achter om deze persoon als christen te erkennen. Misschien heeft deze persoon aanvankelijk voor zichzelf nog wel sterke twijfels of hij of zij wel echt recht heeft op deze naam. Maar als hij of zij deze aanspraak zo gemakkelijk bevestigd ziet worden door de mening van andere christenen, met name ook van dominees onder hen, dan is de persoon uiteindelijk gerustgesteld over zijn of haar ware christen-zijn.

En als iemand hier eenmaal vast van overtuigd is en ook vruchten lijkt te gaan voortbrengen, in de vorm van het vervullen van uiterlijke plichten zoals het een christen betaamt, dan kan ik u vertellen, zal geen mensenwoord nog in staat zijn deze persoon te overtuigen dat hij of zij nog een kind des toorns is. Nee, u kunt zich werkelijk niet voorstellen hoe dicht omheind een mensenhart kan worden, steeds dichter, en dichter, steeds meer afgesloten. En elk jaar dat niet bezoedeld is met grove zonden, ja, mogelijk zelfs opgesierd is met een reeks goede werken die een goede indruk maken op de gemeenschap, leidt tot verdere verharding van het misleide hart, tot het uiteindelijk geheel ondoordringbaar is voor enige veroordeling. En dit plaatst hen, als het ware, buiten het bereik van menselijke pijlen.

We kunnen u niet van uw stuk brengen, betamelijke, gematigde, eerlijke, beminnelijke belijder, u huichelaar die zich zo gerust in Sion waant. Bij alles wat we tegen u zeggen hebt u uw schriftuurlijk antwoord klaar. Onze woorden raken u niet eens. U zegt: ‘Wat een prediking, zo eerlijk, zo eenvoudig. Ik hoop dat mijn naaste goed geluisterd heeft; het was echt een preek voor hem. Goed om hem eens wakker te schudden!’ Ach, dat we u eens hoorden zeggen: ‘Het was een preek voor mij, voor *mij!*’ Geprezen zij God, dat de meest verzekerde onder u niet buiten het bereik van de pijlen van de Almachtige is. Nee, zondaar, als de almachtige Geest van Jehovah een pijl op u afschiet, zult u niet ontkomen. U zult sidderen, u zult neervallen en u zult schreeuwen om genade en vergeving. Niet voor die of die, nee, voor *mij*, een zondaar.

Probeer uw zonden niet te bedekken met de vernis van huichelarij, met de fraaie glanslaag die mensen behaagt. Mensenbehagers! Mensenlalopers! De vlammen van het oordeel zullen de vernis op uw fraaie gezicht doen smelten. Het zal van uw gezicht aflopen, totdat uw zwarte, afzichtelijke misvormdheid zichtbaar wordt voor een verbijsterde wereld. Werp alles nu toch weg en kom als een arme belaste, om genade te ontvangen.

Sommigen van u bespotten de oproep tot bekering. Het enige wat we van u horen is: ‘Nog niet, nog niet’. De oudste onder u zegt: ‘Nog niet’. Jonge mannen zeggen: ‘Nog niet, nog niet. We zijn nog te jong om heiligen te worden. Het leven is kort, we mogen toch wel van het goede in onze jeugd genieten? U wilt toch niet dat we onze vrolijke, zorgeloze dagen in rouw en gewezen doorbrengen? U wilt ons toch niet in het keurslijf van een bekommerde christen stoppen of ons bezwaren met het gewicht van het kruis?’ Lieve jonge vrienden, er zijn er velen van jullie eigen leeftijd, die jullie zouden kunnen vertellen dat, wanneer een ziel zijn juk op Christus werpt, Hij dit juk

makkelijk en de last licht maakt. Er zijn jonge mannen en jonge vrouwen in andere gemeentes, die nog niet zo lang geleden hun kruis op zich genomen hebben. En zij ondervonden dat Christus, op het moment dat Hij het hun oplegde, er tegelijkertijd als het ware het gewicht uit nam, door het samen met hen te dragen. En nu verheugen zij zich alle dagen over de God van hun behoud.

Jullie zijn niet te jong om verloren te gaan, niet te jong om in de knellende, ziel- en lichaambindende ketenen van Satans gevangenis gebonden te worden. Niet te jong om opgesloten te worden met de duivelen in de hel. Juist omdat het leven zo kort is, smeed ik jullie om je met Jezus te verenigen. Sta hierbij stil en denk er goed over na. Sta hierbij stil en beef!

Luister nog naar dit Woord van God, dat we als laatste onder uw aandacht willen brengen. "Komt laat ons tezamen rechten", zegt Jehovah. "Al waren uw zonden als scharlaken, ze zullen wit worden als sneeuw, al waren ze rood als karmozijn, ze zullen worden als witte wol." Hebt u dit ooit geloofd? Ja, u hebt het vele malen gehoord, maar hebt u het als waarheid aangenomen? Telkens als de duivel of uw eigen hart u verleidt om dit niet te geloven, door te zeggen dat uw zonden te veel zijn om vergeven te worden, en daardoor God voor leugenaar uitmaakt, zegt u dan: 'Ik zal me hieraan vasthouden: God is waarachtig en ieder mens, iedere tegenstander van Zijn waarheid, mens of duivel of mijn eigen hart, is leugenachtig?'

Misschien hebt u vanavond het gevoel gehad dat ons spreken niet lieflijk genoeg was. Als dat zo is, weet dan dat dit, om zo te zeggen, niet naar onze wil was. We zouden de hele avond wel tot u kunnen spreken over de liefde van Christus, want die is grenzeloos, ondoorgrondelijk, onnaspeurlijk, onuitputtelijk en een onderwerp waar noch geredde zondaren hier op aarde, noch de verheerlijkten in de hemel ooit genoeg van kunnen krijgen.

Maar we moeten u de volledige waarheid zeggen en niets achterhouden, hoe zwaar dit ons als spreker en u als toehoorder ook valt. Laat dan dit woord van de levende God alle tekort aan lieflijkheid van de mens goedmaken: "Al waren uw zonden als scharlaken, ze zullen wit worden als sneeuw". Voor een arme zondaar heerlijke woorden om steeds weer te horen. En tot u, die vanavond misschien voor het eerst door de Heilige Geest bent geleid en Gods Woord werkelijk gehoord hebt; u die niet langer verzet kunt bieden tegen de waarheid van Gods woorden, welke steeds maar in uw gehoor blijven naklinken, en die zichzelf vanavond als een zondaar heeft leren kennen; tot u wil ik zeggen: verhard uw hart niet als u deze liefdesverklaring hoort. En doe dit ook niet als u, verlicht door de Heilige Geest, bepaald wordt bij de waarheid dat u wedergeboren moet worden, herschapen in Christus Jezus.

Geen bijbelvers lijkt beter toegerust om het hart te raken van een zondaar die gebukt gaat onder zijn schuldenlast dan deze volkomen, onvoorwaardelijke verklaring van vrije genade. Als de verschrikking des doods u niet bewegen kan, laat dit u dan bewegen om in verwondering uit te roepen: 'Wie is een God gelijk Gij, die nog vergeven wil?' U kunt niet één zonde noemen, geliefde medezondaar, die niet totaal kan wegzinken in de diepe vergetelheid van deze oceaan van liefde.

U zegt, *dat uw zonden vele zijn*. Luister dan naar Immanuëls stem: 'Uw zonden, die vele zijn, zijn vergeven'. Ze zijn rood als karmozijn. Dat betekent dat u juist de

persoon bent die Jehovah uitnodigt om samen te rechten. U wordt omringd door torenhoge zonden die uw uitzicht verduisteren; u bevindt zich in de nacht van dood en wanhoop. Dan bent u de zondaar die God uitnodigt! Een zondaar, rood als karmozijn, een scharlaken zondaar, een zondaar van de zwartste soort. God wist dat u zich zo zou gaan voelen; hij wist dat voor u, scharlaken zondaar, niets minder dan een uitnodiging, een vrije toegang, een vreugdevolle ontvangst zou kunnen volstaan om uw ongelovige, wantrouwende hart gerust te stellen. Hij zegt u dat uw zonden wit zullen worden als sneeuw. Want in Christus ligt een volmaakte verdienste die de meest helwaardige onder ons mensen kan rechtvaardigen.

Als er hier zijn die zo onder hun zondenbesef gebukt gaan dat ze hun hoofd nog niet durven opheffen, dan zij Gode dank hiervoor. Wat bent u gelukkig! Gelukkig zijn de zielen die God proberen te overtuigen dat hun zonden te zwart zijn om gewassen te worden, dat hun last te zwaar is om van hen afgenomen te worden! De God der liefde zal u overtuigen dat Hij u én kan rechtvaardigen én toch de Rechtvaardige blijven. Gelukkige zielen die aan Zijn voetbank liggen en alleen nog maar kunnen zeggen: 'Heere, ik kan niet om genade vragen, mijn zonden, oh mijn zonden!' De God der liefde zal uw ogen openen en u tonen een Fontein die vloeit van Golgotha, die iemand als u kan reinigen; een mantel van gerechtigheid die u kan bedekken, zó bedekken, dat Zijn eigen oog Zich in u zal verheugen als Hij ziet op de toegerekende gerechtigheid die op u schijnt. Ja, als de Geest u ten volle overtuigd zal hebben van uw zonde en van de verdorvenheid van uw eigen hart, dan zal Hij u ook overtuigen van gerechtigheid, de gerechtigheid die bij God is.

Wij verlaten u, treurenden, met een gedeelte uit Jesaja 30, vers 18 en 19: "En daarom zal de HEERE wachten, opdat Hij u genadig zij, en daarom zal Hij verhoogd worden, opdat Hij Zich over ulieden ontferme, want de HEERE is een God des gericht; welgelukzalig zijn die allen, die Hem verwachten. Want het volk zal in Sion wonen, te Jeruzalem; gij zult ganselijk niet wenen; gewisselijk zal Hij u genadig zijn op de stem uws geroeps; zo haast Hij die horen zal, zal Hij u antwoorden." Amen.